

आत्मनि प्रतीचि श्रेयसि आनंदरूपे ज्ञाने चिन्मात्रे धीरंकुतर्कानभिभूतं अतएव निश्चितनिश्चयं परः हिरण्यगर्भः अवरो नीचोयस्मात् ईश्वरात्तज्ज्ञं अतएव सर्वज्ञं आत्मनो वा अरदर्शनेनेदं सर्वविविदितमित्यात्मज्ञानात्सर्वज्ञाश्रुतेः समं निर्विशेषतद्दर्शनवतं ॥ ७ ॥ बुभुक्षमानः संबोद्धुमिच्छन् ॥ ८ ॥ भवति त्वयि अनपगान् स्थिरात् ॥ ९ ॥ बालजनैः समारागद्वेषादिराहित्यात् मन्यमानः जानन् आत्मज्ञानार्थं किं श्रेयः प्रशस्तं तं साधनं ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ अत्र सांख्यमतमादाय कर्तृत्वं निराकरोति प्रवृत्तिमित्यादिना प्रवर्तत इति प्रवृत्तिः पुरुषस्य भोगपवर्गो साधयितुमनुलोमप्रतिलोमपरिणामवती मूलप्रकृतिः तां कर्तृकरणक्रियारूपां आत्मनो न्यायोपबुध्यते तस्यात्मनि बुद्धिधर्मान् कर्तृत्वादीनरोपयतः स्तंभो भवेत् नतु आत्मानं अनुपश्यतः तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यत इति ॥ १४ ॥ रथादिबद्धचेतना प्रकृतिरधिष्ठितारं विना कथं प्रवर्ततेत्याशंक्याह स्वभावादिति यथावत्सोत्पत्तेः प्रागेव तद्बुद्धिनिमित्तक्षीरं रुधिरं पूर्णं पिण्वा मूथसि प्रवर्तते न च तदा वात्सल्य्यादिकं तत्प्रवर्तकमस्ति वत्सस्यैवाजातत्वात् जाते तु वत्से

आत्मनि श्रेयसि ज्ञाने धीरनिश्चितनिश्चयं ॥ परावरज्ञं भूतानां सर्वज्ञं समदर्शनं ॥ ७ ॥ शक्रः प्रह्लादमासीनमेकं तिसंयतेन्द्रियं ॥ बुभुक्षमानस्तत्प्रज्ञामभिगम्येदमब्रवीत् ॥ ८ ॥ यैः कश्चित्संमतोलोके गुणैः स्यात्पुरुषो नृषु ॥ भवत्यनपगान् सर्वास्तान्गुणानलक्षयामहे ॥ ९ ॥ अथ ते लक्ष्यते बुद्धिः समा बालजनैरिह ॥ आत्मानं मन्यमानः सन् श्रेयः किमिह मन्यसे ॥ १० ॥ बद्धः पाशैश्च्युतः स्थानाद्विषतां वशमागतः ॥ श्रिया विहीनः प्रह्लादशोचितव्येन शोचसि ॥ ११ ॥ प्रज्ञालाभात्तु दैतेय उता होधुति मत्तया ॥ प्रह्लादसुस्थरूपोसि पश्यन् व्यसनमात्मनः ॥ १२ ॥ इति संचोदितस्तेन धीरो निश्चितनिश्चयः ॥ उवाच भलक्षणावाचा स्वां प्रज्ञामनुवर्णयन् ॥ १३ ॥ प्रह्लाद उवाच प्रवृत्तिं च निवृत्तिं च भूतानां योनबुध्यते ॥ तस्य स्तंभो भवेद्बाल्यान्नास्ति स्तंभो नुपश्यतः ॥ १४ ॥ स्वभावात्संभवतेति निवर्ततेतथैव च ॥ सर्वे भावास्तथाभावाः पुरुषार्थो न विद्यते ॥ १५ ॥ पुरुषार्थस्य चाभावेनास्तिकश्चिच्चकारकः ॥ स्वयं न कुर्वतस्तस्य जातुमानो भवेदिह ॥ १६ ॥

वात्सल्यं त्वरयतां नाम प्रवृत्तिस्तु क्षीरे स्वाभाविक्येव तद्वत्सर्वे भावाभावाः स्वभावादेव प्रकृतितएव संभवतेति नास्ति प्रवर्तकापेक्षेत्यर्थः नन्वेवं जिनं सांख्यैरित्याशंक्याह भावाः महदायाः आभावास्तेषां प्रलयाश्च पुरुषार्थो न विद्यत इति पुरुषार्थो भोगपवर्गोत्मकः स आत्मनि नास्ति नहि प्रकृतिः कर्त्री पुरुषो भोक्तेति ब्रह्मसंयतः स्यात्सिद्धांताद्भूयेम शास्त्रफलं प्रयोक्तारितल्लक्षणत्वादिति न्यायं च न पश्यामः किंतु या कर्त्री सैव भोक्ता आत्मनि तु भोक्तृत्वं जलचंचल्यवद्भूतिरिति ब्रह्मसंयतः ॥ १५ ॥ नन्वयस्कांतमजिबन्तपुरुषस्य उदासीनस्यापि सत्तामात्रेण प्रवर्तकत्वमस्ति त्याशंक्याह पुरुषार्थस्येति भोगापवर्गयो रभावेकारकः कारयिता कथं स्यात् सत्तामात्रेण कारयितुं त्वमपि विक्रियमाणसत्ता धीनं विक्रियाचनरज्जुरागायमानायाः प्रकृतेर्वास्ति वीसंभवतीति प्रकारकत्वं आत्मनः ततश्च न कुर्वतः अकुर्वतस्तस्य इह देहदीर्घसंयमानः अहमित्यभिमानो भवेत् अविषयेति शेषः ॥ १६ ॥